

Arrest

**nr. 352 010 van 27 augustus 2026
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE
en H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 februari 2026 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 mei 2026.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. COSIJNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zoals dat van toepassing was voor de inwerkingtreding van de Wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd bij beschikking van 5 mei 2026 aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 16 januari 2026 waarbij er wordt besloten tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

2. De bestreden beslissing wordt gesteund op artikel 57/6/5, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Overeenkomstig voormeld artikel van de Vreemdelingenwet neemt de commissaris-generaal een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming indien de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het aangetekend schrijven dat naar zijn gekozen woonplaats werd verzonden en waarbij hij werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 16 december 2025. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker haar geen geldige reden heeft meegedeeld om zijn afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van 2 dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

3. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij niet in de mogelijkheid was om het interview bij te wonen wegens ziekte en hij verwijst naar het attest van zijn arts dat hij voegt bij zijn verzoekschrift.

In het medisch attest d.d. 15 december 2025 opgemaakt door dokter T. J., waarvan een kopie wordt gevoegd als stuk 2 bij het verzoekschrift, staat te lezen dat verzoeker ziek was van 15 december 2025 tot en met 17 december 2025.

Uit dit attest blijkt dan ook dat verzoeker ziek was op het moment van het persoonlijk onderhoud dat zou plaatshebben op 16 december 2025. Verzoeker toont bijgevolg aan dat hij wegens redenen van overmacht, buiten zijn wil, doen en laten om, niet in staat was om op het persoonlijk onderhoud aanwezig te zijn.

4. Daar verzoeker met een medisch attest aantoont dat hij wegens redenen van overmacht niet in staat was om op het persoonlijk onderhoud aanwezig te zijn omdat hij ziek was, lijkt het erop dat de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet moet worden vernietigd.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig voormeld oud artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 juni 2026 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. Zij merkt op dat ook de verzoekende partij een vraag tot horen heeft ingediend, hoewel de beschikking vermeldt dat het beroep zou ingewilligd worden.

De verwerende partij benadrukt dat zij volharden in bestreden beslissing en dat de bestreden beslissing volgens het juiste artikel werd genomen. De beëindiging van de procedure is in dit geval geen optie, maar een wettelijke verplichting. Volgens het KB is de termijn 15 dagen: de beschikking klopt niet waar zij zegt dat termijn 2 dagen is. Zij stelt dat het doktersattest werd overgemaakt nadat de bestreden beslissing genomen werd, ook al werd het attest opgesteld op 15 december 2025. Er is geen reden om aan te nemen waarom het attest niet eerder neergelegd kon worden.

De raadvrouw denkt dat de vraag tot horen werd ingediend ten gevolge van een foutief automatisme. Zij stelt dat de termijn van 2 dagen ten onrechte werd toegepast. De verwerende partij heeft de termijnen van de versnelde procedure niet toegepast, buiten op dit ene punt. Ze zegt dat als de verwerende partij de zaak maanden laat liggen, ze die verkorte termijn niet kan toepassen.”

4. Er worden, met voormeld betoog, geen argumenten of elementen bijgebracht die een ander licht werpen op de beschikking van 5 mei 2026.

4.1. De bestreden beslissing die van 16 januari 2026 dateert, is gestoeld op oud artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals de verwerende partij in (het begin van) de beslissing duidelijk en expliciet aangeeft: “Hierbij meld ik u dat ik de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming beëindig op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.”

4.2. Dat oud artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met name indien :

1° de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft;”.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van oud artikel 57/6/5 in de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

“Een nieuw artikel 57/6/5 bepaalt de regeling inzake de (impliciete) intrekking of afstand van het verzoek zoals bepaald in artikel 28 van de richtlijn 2013/32/EU.

De zogenaamde “technische weigeringsen” worden voortaan afgehandeld volgens deze bepaling.

Wanneer een verzoeker binnen de door de wet of bij koninklijk besluit bepaalde voorwaarden en termijnen, zonder geldige reden niet opdaagt op zijn gehoor, niet antwoordt op de vraag om inlichtingen, verdwenen is of zich onttrekt aan de meldingsplicht neemt de Commissaris-generaal een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Indien er voldoende elementen voorhanden zijn in het administratief dossier om tot een inhoudelijke beslissing te komen, kan de Commissaris-generaal eveneens een weigeringsbeslissing met toepassing van artikel 57/6, § 1 nemen.

(...)

Verder worden een aantal formele bepalingen met betrekking tot het afsluiten van asioldossiers ingeval van uitdrukkelijke afstand, vrijwillige en definitieve terugkeer naar het land van herkomst en verwerving van de Belgische nationaliteit, overgeheveld van de artikelen 33 en volgende van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 naar artikel 57/6/5, § 1, 7°, 8° en 9° teneinde meer samenhang en duidelijkheid te verschaffen. Voortaan wordt in dergelijke situaties eveneens een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek genomen.

Wanneer een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming op basis van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° wordt genomen, kan de verzoeker een volgende asielaanvraag indienen die automatisch ontvankelijk zal worden verklaard met toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, voorzover er nooit eerder een inhoudelijke beoordeling van de nood aan internationale bescherming heeft plaatsgevonden. In de overige gevallen bedoeld in artikel 57/6/5, § 1 (afstand, vrijwillige en definitieve terugkeer, verwerving Belgische nationaliteit en overlijden van de verzoeker) kan er met zekerheid van uitgegaan worden dat de verzoeker geen nood (meer) heeft aan internationale bescherming.

De opsomming van de situaties in artikel 57/6/5 is niet exhaustief en sluit niet uit dat de Commissaris-generaal voor andere situaties waarbij er een gegronde reden is om aan te nemen dat de verzoeker zijn verzoek impliciet heeft ingetrokken of dat hij impliciet van dit verzoek heeft afgezien, het dossier afsluit en een beslissing tot beëindiging neemt. Dit bijvoorbeeld wanneer er twee verzoeken om internationale bescherming in hoofde van een zelfde verzoeker worden geregistreerd. In dat geval moet de Commissaris-generaal de mogelijkheid hebben om het dossier administratief af te sluiten. Ook de opsomming in artikel 28 van de richtlijn 2013/32/ EU is niet-exhaustief, zoals blijkt uit het gebruik van de bewoordingen “met name.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 125 - 126).

Artikel 28 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) luidt:

“Procedure ingeval het verzoek impliciet wordt ingetrokken of ingeval impliciet van het verzoek wordt afgezien

1. Wanneer er een gegronde reden is om aan te nemen dat verzoeker zijn verzoek impliciet heeft ingetrokken of dat hij impliciet van dit verzoek heeft afgezien, zorgen de lidstaten ervoor dat de beslissingsautoriteit beslist om hetzij de behandeling van het verzoek te beëindigen ofwel, mits zij het verzoek op basis van een toereikend onderzoek ten gronde overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU als ongegrond beschouwt, het verzoek af te wijzen.

De lidstaten kunnen met name aannemen dat de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming impliciet heeft ingetrokken of dat hij er impliciet van heeft afgezien wanneer is vastgesteld dat:

- a) *hij heeft nagelaten te antwoorden op verzoeken informatie te verstrekken die van wezenlijk belang is voor zijn verzoek zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU, dan wel dat hij niet is verschenen voor een persoonlijk onderhoud zoals bedoeld in de artikelen 14 tot en met 17 van deze richtlijn, tenzij hij binnen een redelijke tijd aantoont dat zulks te wijten was aan omstandigheden waarop hij geen invloed heeft;*
- b) *hij is verdwenen, of wanneer is vastgesteld dat hij de plaats waar hij verbleef of werd vastgehouden, zonder toestemming heeft verlaten zonder binnen een redelijke termijn contact met de bevoegde autoriteit op te nemen, dan wel wanneer hij niet binnen een redelijke termijn heeft voldaan aan zijn meldingsplicht of aan andere verplichtingen tot kennisgeving, tenzij hij aantoont dat zulks te wijten was aan omstandigheden waarop hij geen invloed heeft.*

De lidstaten kunnen met het oog op de uitvoering van deze bepalingen termijnen vaststellen of richtsnoeren uitvaardigen.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat een verzoeker die zich opnieuw bij de bevoegde autoriteit meldt nadat een beslissing om de behandeling van zijn verzoek te beëindigen is genomen zoals bedoeld in lid 1 van dit artikel, het recht heeft te verzoeken dat zijn verzoek opnieuw in behandeling wordt genomen of om een nieuw verzoek te doen dat niet onderworpen is aan de in de artikelen 40 en 41 bedoelde procedure.

De lidstaten kunnen een tijdslimiet van ten minste negen maanden vaststellen waarna een verzoek niet langer opnieuw in behandeling kan worden genomen of waarna het nieuwe verzoek mag worden behandeld als een volgend verzoek en aan de in de artikelen 40 en 41 bedoelde procedure mag worden onderworpen. De lidstaten kunnen bepalen dat de zaak van de verzoeker slechts éénmalig opnieuw in behandeling kan worden genomen.

De lidstaten zorgen ervoor dat een dergelijke persoon niet wordt verwijderd in strijd met het beginsel van non-refoulement.

De lidstaten kunnen de beslissingsautoriteit toestaan de behandeling van het verzoek te hervatten in de fase waarin deze werd beëindigd.

3. Dit artikel doet geen afbreuk aan Verordening (EU) nr. 604/2013."

4.3. Uit de parlementaire voorbereiding aangaande oud artikel 57/6/5 van de Vreemdelingenwet, zoals dat van toepassing was op het moment van de bestreden beslissing, en uit de bewuste bepaling van de richtlijn waarvan het de omzetting naar Belgisch recht is, blijkt duidelijk dat in situaties waarbij er een gegronde reden is om aan te nemen dat de verzoeker zijn verzoek impliciet heeft ingetrokken of dat hij impliciet van dit verzoek heeft afgezien, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het dossier afsluit en een beslissing tot beëindiging neemt. *In casu* is er evenwel geen sprake van zo'n gegronde reden.

4.4. De Raad wijst voorts op huidig artikel 57/6/5/1 van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij artikel 65 van de Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie, in werking getreden op 12 juni 2026, dat in paragraaf 1 bepaalt:

" § 1.

Een verzoek om internationale bescherming wordt als impliciet ingetrokken verklaard door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen indien:

1° de verzoeker, zonder geldige reden overgemaakt binnen de door de Koning bepaalde redelijke termijn, een persoonlijk onderhoud niet heeft bijgewoond, hoewel hij of zij daartoe verplicht was, of, zonder gegronde reden, heeft geweigerd vragen te beantwoorden tijdens het onderhoud, waardoor de resultaten van dat onderhoud ontoereikend zijn om een beslissing te kunnen nemen over de gegrondheid van het verzoek;"

In de parlementaire voorbereiding staat hierover te lezen:

“Art. 65

De artikelen 27 (Procedure in geval van intrekking van het verzoek) en 28, eerste lid (Procedure in geval van impliciete intrekking van het verzoek of impliciete afstand daarvan) van Richtlijn 2013/32/EU waren in essentie omgezet in artikel 57/6/5 van de Vreemdelingenwet.

Voor de duidelijkheid worden expliciete intrekkingen en impliciete intrekkingen van een verzoek om internationale bescherming nu in twee afzonderlijke artikelen van de Vreemdelingenwet behandeld: artikel 57/6/5 voor expliciete intrekkingen van een verzoek om internationale bescherming en artikel 57/6/5/1 voor impliciete intrekkingen van een verzoek om internationale bescherming.

Verordening (EU) 2024/1348 is vanaf 12 juni 2026 van toepassing op de procedure voor de verlening van internationale bescherming met betrekking tot verzoeken die zijn ingediend vanaf 12 juni 2026. Vóór 12 juni 2026 in gediende verzoeken om internationale bescherming blijven vallen onder Richtlijn 2013/32/EU.

Impliciete intrekkingen van een verzoek om internationale bescherming zullen daarom worden geregeld door Richtlijn 2013/32/EU zoals omgezet in het nieuwe artikel 57/6/5/1 indien het verzoek vóór 12 juni 2026 is ingediend of door artikel 41 van Verordening (EU) 2024/1348 indien het verzoek vanaf 12 juni 2026 is ingediend.

(...)”

4.5. De Raad herhaalt en benadrukt dat er in dit geval geen sprake is van een situatie waarbij kan worden aangenomen dat er gegronde reden is om aan te nemen dat de verzoeker zijn verzoek impliciet heeft ingetrokken of dat hij impliciet van dit verzoek heeft afgezien.

Met zijn selectieve lezing en toepassing van oud artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet gaat verwerende partij, net als in haar argumentatie ter zitting die van eenzelfde hardnekkige visie blijkt geeft, volledig voorbij aan het opzet van die bepaling/regelgeving. De Raad onderstreept de *ratio legis* en meent dat hier dan ook sprake is van een niet correcte toepassing van voormelde bepaling, die geenszins is bedoeld om verzoeken om internationale bescherming op zulke wijze dermate abrupt af te sluiten.

Bijgevolg werd verzoeker, door het onrechtmatig toepassen van voormelde bepaling om tot de beëindiging van de behandeling van zijn verzoek te besluiten, kennelijk miskend in zijn rechten en kleeft er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld.

Het is niet ernstig om, zoals in de bestreden beslissing, verzoeker te verwijten dat zijn gedrag blijkt geeft van desinteresse in de door hem ingezette asielpprocedure. Integendeel, ook zijn beroep tegen de bestreden beslissing geeft wederom blijkt van interesse in het door hem ingediende beschermingsverzoek.

4.6. De argumenten van de partijen ter zitting gaan voorbij aan, minstens zijn zij niet van aard op het voorgaande een ander licht te werpen. Dat in theorie de correcte wetsbepaling wordt gehanteerd door het CGVS in de bestreden beslissing, namelijk oud artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, neemt niet weg en doet niets af aan dat de bepaling zelf en het doel ervan niet correct wordt toegepast. De discussie over de termijn qua dagen die ter zitting wordt gevoerd, doet hieraan geen afbreuk, net zoals het betoog van verwerende partij dat er geen reden is om aan te nemen dat het doktersattest niet eerder kon neergelegd worden. Nog daargelaten of dat laatste zo is, wordt incorrect gebruik gemaakt van voormelde wetsbepaling door de commissaris-generaal. Het argument van verzoekers advocaat ter zitting dat verwerende partij de termijnen van de versnelde procedure niet heeft toegepast, doet hier niet ter zake. Het wijzigt hoe dan ook niets aan de in dit arrest gedane vaststellingen inzake de incorrecte toepassing van voormelde bepaling waarop de bestreden beslissing steunt.

4.7. Gelet op het voorgaande, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 mei 2026 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

mevr. S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

M. RYCKASEYS